

Атанас Далчев

Среща

Бе пролет като всяка божа пролет.
Бе ден подир дъждовна нощ: сияен.
Прозорците на къщите блестяха,
блестяха керемидените стрехи,
блестеше мократа зеленина
и слънцето изтръгваше огньове
от езерото. Никнеше тревата
и раснеха дърветата несетно.
По пътя от градината, във свойто
безделие неволно побледнели,
се връщаха петима инвалиди
безноги върху своите колички.
Те гледаха разлистените клони,
осеяни със капки, как блещукат
подобно многоцветни полилеи
и мислеха нерадостно, че ето
дошла е пролет и израства всичко,
но не и техните два жалки клона,
сломени от железната градушка.

Тъй мислеха те, а срещу им други
колички се търкаляха по пътя:
вървяха гувернантки или майки,
със малките си розови деца,
излезли на предобедна разходка.
Бе ненадейна, неприятна среща.
Жените минаха безмълвно.
Навъсените инвалиди дълго
следяха още детските колички.
В душата им се сбираше огромна
безумна мъка и безсилна ярост;
животът им се струваше обида
и подла подигравка – светлината,
която ги прицелваше от всяко
парче стъкло, прозорец или локва,
обливаше зелените дървета
и капеше от мокрите листа.

1932 г.

КРАЙ

© 1932 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12138>]